

Arrest

nr. 238 231 van 9 juli 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Gemeente GRIMBERGEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van 5 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart in, als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van de heer K.C.

Zij legde een huwelijksakte voor en diende binnen de drie maanden de volgende stukken voor te leggen:

- Ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden;
- Bewijs voldoende huisvesting Belg;
- Bewijzen voldoende bestaansmiddelen Belg.

Op 5 februari 2020 werd door de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen (bijlage 20), op grond van artikel 52 §3 van het KB van 8/10/1981, nu de

verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel ~~51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69~~ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 10/10/2019 werd ingediend door:

Naam: D. S. C. (...)

Voorn(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: B.(...)

Geboortedatum en -plaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / ~~verklaart te verblijven te:~~ (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :*

[X]De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat bij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 04/11/2019 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving (Bijlage 19ter van het KB) als echtgenoot van K. C. ((...)). Er werd haar gevraagd binnen de 3 maanden, namelijk ten laatste op 03/02/2020 de volgende stukken voor te leggen: Ziektekostenverzekering voor alle leden van het gezin, bewijs van voldoende huisvesting en bewijzen voldoende bestaansmiddelen Belg. Bij nazicht van het dossier is gebleken dat op 05 februari 2020 de gevraagde documenten niet werden voorgelegd. Om die reden wordt in toepassing van artikel 51, § 1, eerste lid van het voormeld KB, het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene geweigerd.

☐ *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :*

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het rijk te verlaten binnen ——— dagen.~~

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat een loutere standaardvermelding en geen motivering waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht.

Volgens de vaste rechtspraak van uw Raad : zijn standaard bijlage 20 niet aanvaard omdat het over een ernstig beslissing gaat (weigering van verblijf van een echtgenoot van een Belg). De ambtenaar moet enkel een van de ingevulde redenen vinken. Er wordt geen rekening gehouden met haar individuele situatie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoord.

Zo bvb : De beslissing vermeldt 2 tegenstrijdige data : aanvraag ingediend op 10/10/2019 en verder "betrokkene heeft op 4/11/2019 een aanvraag ingediend ". Het is zo dat de aanvraag werd effectief op 10/10/2019 ingediend en op 4/11/2019 heeft verzoeker de loonfiche's en ziekteverzekering van haar echtgenoot naar de bevoegde ambtenaar van het gemeente bestuur gebracht. Spijtig genoeg kreeg ze geen ontvangstbewijs. Maar doordat beide data in de beslissing staan, bewijst dat verzoekster een tweede bezoek (op 4/11) aan het gemeente bestuur bracht.

Bovendien er wordt niet vermeldt dat verzoekster het bewijs gebracht dat ze toegelaten was tot een verblijf in Spanje.

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de bestaande relatie tussen verzoekster en haar partner.

De bestreden beslissing weigert de verblijfsvergunning als echtgenoot van een burger van de Unie (Belg) met als enige reden dat betrokkene stukken binnenbracht (ziektekostenverzekering voor alle leden van het gezin, bewijs van voldoende huisvesting en bewijzen voldoende bestaansmiddelen Belg), zodat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden tot bekomen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging (stuk 1).

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de 'vrije bewijslast' van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekster kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht heeft.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoord."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 52,§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) genomen omdat de nodige documenten niet werden voorgelegd binnen de daartoe voorziene termijn.

Artikel 52, §§ 2 en 3 van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In de bestreden beslissing wordt zowel melding gemaakt van de juridische grondslag als van de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De beslissing laat verstaan welke documenten niet werden voorgelegd en dat op basis van die vaststelling toepassing werd gemaakt van voormeld artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De beslissing luidt immers onder meer als volgt:

"(...) De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft op 04/11/2019 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19ter van het KB) als echtgenoot van K. C.(...). Er werd haar gevraagd binnen de 3 maanden, namelijk ten laatste op 03/02/2020 de volgende stukken voor te leggen:

Ziektekostenverzekering voor alle leden van het gezin, bewijs van voldoende huisvesting en bewijzen voldoende bestaansmiddelen Belg. Bij nazicht van het dossier is gebleken dat op 05 februari 2020 de gevraagde documenten niet werden voorgelegd. Om die reden wordt in toepassing van artikel 51 §1 eerste lid van het voormeld KB het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene geweigerd.(...)"

Anders dan wat de verzoekende partij beweert, is dit geen standaardmotivering en werd er wel degelijk rekening gehouden met haar situatie.

De verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze kritiseert in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Waar de verzoekende partij voorop stelt dat de bestreden beslissing twee tegenstrijdige data vermeldt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bijlage 19ter werd opgesteld op 4 november 2019. De vermelding van 10 oktober 2019 betreft duidelijk een materiële misslag, daar waar verder in de bestreden beslissing duidelijk verwezen werd naar de correcte datum van 4 november 2019. Die materiële misslag doet geen afbreuk aan de juiste juridische en feitelijke grondslag op grond waarvan de beslissing werd genomen en is niet van die aard om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij een aanvraag zou hebben ingediend op 10 oktober 2019. Zoals reeds hiervoor vermeld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag werd ingediend op 4 november 2019.

Op datum van 4 november 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van de heer K. C. Uit de bijlage 19ter blijkt dat zij een huwelijksakte voorlegde en dat zij binnen de drie maanden de volgende stukken diende voor te leggen:

- Ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden;
- Bewijs voldoende huisvesting Belg;
- Bewijzen voldoende bestaansmiddelen Belg.

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de voormelde gevraagde documenten binnen de drie maanden werden voorgelegd. Het tegendeel wordt door de verzoekende partij alleszins niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat er een vrije bewijslast is en dat zij niet kan gehouden worden tot het onmogelijke, toont zij geheel niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de gevraagde documenten voor te leggen.

Het komt het gemeentebestuur enkel toe om vast te stellen of de nodige documenten al dan niet werden overgemaakt binnen de vooropgestelde termijn, zoals *in casu* gebeurde. Een verdere evaluatie van de andere documenten komt niet toe aan de gemeente.

Bovendien blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij toegelaten was tot een verblijf in Spanje. Wel legde zij documenten voor in verband met een verblijf in Italië. Alleszins doet dit geen afbreuk aan de toepassing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een foutieve voorstelling van feiten. Evenmin toont zij aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“ : Verder voert verzoekster aan dat indien zij niet bij haar Belgische partner, in België, kan blijven artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoekster de partner is van een Belgische man die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij de artikelen kan inroepen. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M.

Verder stelt verzoekster dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België-zelfs niet in Spanje, nl. de Belgische partner hier woont.”

De verzoekende partij betoogt dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven elders dan in België te hebben omdat haar partner in België woont, maar gaat volledig voorbij aan het gegeven dat haar geen verwijderingsmaatregel werd opgelegd. De verzoekende partij kan aldus haar gezinsleven verder zetten. Van een tijdelijke scheiding is geen sprake.

Indien zij haar situatie wenst te regulariseren dan staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en de gevraagde documenten voor te leggen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU